

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788760448.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Dagen nærmede sig til vor afrejse. Da jeg den sidste aften i min ugifte stand gik ind i mit afsides sovekammer, sukkede min trofaste Dorothea over at denne aften var den sidste, da hun fik lov at klæde mig af; thi hun skulle ikke blive hos mig som gift kone, da hun var nødt til at tage hjem til Jylland til sine forældre på grund af en benskade, hun i længere tid havde været plaget af. Da hun som sædvanligt havde pakket mig ind og svøbt tæppet godt om mig, sagde hun mig rørt godnat. Jeg var lige så bevæget som hun og takkede hende for al hendes omhu for mig, i den tid hun havde været i min tjeneste. »Ak!« sukkede hun, »så godt som her får jeg det aldrig,« og gik stille grædende bort. Da hun var gået, rejste jeg mig som sædvanligt ud af min indpakning og gik til min bordskuffe, som jeg vel vidste i aften gemte ord til mig, der ikke var mig ligegyldige. Med bevæget sind læste jeg, hvad Heiberg i sin glæde, sin taknemmelighed her udtalte, kastede mig knælende for Gud og bad ham inderligt og længe om ikke at forlade mig, men følge mig som hidindtil og hjælpe og styrke mig, så at jeg måtte kunne gøre den mand lykkelig, der satte så stor pris på mig [stakkel]. Jeg åbnede vinduet i den skønne sommernat og så op til mine yndlingsstjernebilleder. Der var overordentligt stille i denne udkant af Christianshavn, kun hornets tuden fra laboratoriet og tårnurets dumpe slag fra Vor Frelzers kirketårn afbrød nu og da den dybe stilhed rundt omkring mig. Jeg stod her og tænkte på mit tilbagelagte, så unge og dog så indholdsrige liv. Mange billeder, lyse og mørke, fremstillede sig for min sjæl. Her endte et afsnit af mit liv, et nyt begyndte fra i morgen af. Hvad ville dette nye bringe? [Jeg stod og stod, indtil nattekulden mindede mig om at lukke vinduet og begive mig til ro, idet jeg atter fornyede min tak til Gud og min bøn om, at han fremdeles ville våge over mig.]